

16 Οκτωβρίου 2019

Άγιος Μάξιμος: Όποιος αγαπά το Θεό, δεν μπορεί να μην αγαπήσει και κάθε άνθρωπο σαν τον εαυτό του!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Μάξιμος Ομολογητής.

1. Η αγάπη είναι μια αγαθή διάθεση της ψυχής, η οποία την κάνει να μην προτιμά κανένα από τα όντα περισσότερο από τη γνώση του Θεού. Είναι όμως αδύνατο να φτάσει ν' αποκτήσει σταθερά αυτή την αγάπη όποιος έχει κάποια εμπαθή κλίση σε κάτι από τα γήινα.
2. Την αγάπη την γεννά η απάθεια. Την απάθεια την γεννά η ελπίδα στον Θεό. Την

ελπίδα, η υπομονή και η μακροθυμία. Αυτές τις γεννά η καθολική εγκράτεια. Την εγκράτεια, ο φόβος του Θεού. Το φόβο του Θεού τον γεννά η πίστη.

3. Εκείνος που πιστεύει στον Κύριο, φοβάται την κόλαση. Κι εκείνος που φοβάται την κόλαση, εγκρατεύεται από τα πάθη. Εκείνος που εγκρατεύεται από τα πάθη, υπομένει όσα θλίβουν. Εκείνος που υπομένει όσα θλίβουν, θα αποκτήσει την ελπίδα στον Θεό. Η ελπίδα στο Θεό απομακρύνει το νου από κάθε εμπαθή κλίση προς τα γήινα. Και όταν χωριστεί από αυτήν ο νους, θα αποκτήσει την αγάπη προς τον Θεό.

4. Εκείνος που αγαπά το Θεό, πάνω από όλα τα κτίσματά Του προτιμά την γνώση Του κι αδιάλειπτα με πόθο την προσμένει.

5. Αν όλα τα όντα έγιναν από το Θεό και για το Θεό, και ο Θεός είναι καλύτερος από τα δημιουργήματά Του, εκείνος που εγκαταλείπει το Θεό και στρέφεται στα χειρότερα, φανερώνεται ότι προτιμά περισσότερο τα δημιουργήματα από το Θεό.

6. Εκείνος που έχει προσηλωμένο το νου του στην αγάπη του Θεού, καταφρονεί όλα τα ορατά, και το σώμα του ακόμη, σαν να είναι ξένο.

7. Αφού η ψυχή είναι ανώτερη από το σώμα, και ασυγκρίτως ανώτερος από τον κόσμο ο Δημιουργός Θεός, εκείνος που προτιμά το σώμα από την ψυχή και τον κόσμο από το Θεό που τον δημιούργησε, αυτός δε διαφέρει διόλου από αυτούς που λατρεύουν τα είδωλα.

8. Εκείνος που χώρισε το νου του από την αγάπη του Θεού και τη θεωρία, και τον έχει δεμένο σε κάποιο από τα αισθητά, αυτός είναι που προτιμά το σώμα από την ψυχή και τα κτίσματα από το Θεό που τα δημιούργησε.

9. Αν η ζωή του νου είναι ο φωτισμός που δίνει η πνευματική γνώση, κι αυτόν τον γεννά η αγάπη προς τον Θεό, ορθά έχει λεχθεί πως δεν είναι τίποτε πιο μεγάλο από τη θεία αγάπη.

10. Όταν με τον έρωτα της αγάπης ο νους μεταβαίνει προς το Θεό, τότε δεν έχει διόλου αίσθηση για κανένα από τα κτίσματα. Καθώς κατα φωτίζεται από το θείο και άπειρο φως, γίνεται αναίσθητος για όλα τα κτίσματα, όπως τα μάτια δεν βλέπουν τα άστρα όταν ανατέλλει ο ήλιος.

11. Όλες οι αρετές βοηθούν το νου για να αποκτήσει τον θείο έρωτα, περισσότερο όμως απ' όλες η καθαρή προσευχή. Γιατί με αυτήν ο νους παίρνει φτερά και πετά προς το Θεό, και βγαίνει έξω από όλα τα όντα.

12. Όταν ο νους αρπαχθεί μέσω της αγάπης από τη θεία γνώση, και αφού βρεθεί έξω από τα όντα, αισθάνεται την απειρία του Θεού. Τότε, όπως συνέβη στον

Ησαΐα, από την έκπληξη έρχεται σε συναίσθηση της μηδαμινότητάς του και λέει με κατάνυξη τα λόγια του προφήτη: «Ω εγώ, ο άθλιος, τι συντριβή νιώθω! Εγώ, ένας άνθρωπος που έχω χείλη ακάθαρτα, και ανάμεσα σε λαό που έχει χείλη ακάθαρτα κατοικώ, είδα με τα μάτια μου τον Βασιλέα, τον Κύριο Σαββαώθ» (Ησ. 6,5).

13. Όποιος αγαπά το Θεό, δεν μπορεί να μην αγαπήσει και κάθε άνθρωπο σαν τον εαυτό του, αν και τον δυσαρεστούν τα πάθη εκείνων που δεν έχουν ακόμα καθαριστεί. Γι' αυτό και χαίρεται με αμέτρητη και ανέκφραστη χαρά για τη διόρθωσή τους.

Απόσπασμα από το έργο του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητή, "400 κεφάλαια περί αγάπης, Α' εκατοντάδα" όπως περιέχεται στην έκδοση "Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών", β' τόμος, των εκδόσεων Το περιβόλι της Παναγίας. Μετάφραση καθηγητής Αντώνιος Γαλίτης.